

Z kolei przeciwko przepisowi art. 9 ust. 1 dyrektywy (UE) 2020/1057 Rzeczpospolita Polska podnosi zarzuty naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TFUE), zasady pewności prawa i art. 94 TFUE poprzez określenie zbyt krótkiego okresu implementacji tej dyrektywy.

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że skarżone przepisy naruszają zasadę proporcjonalności. Ze względu na przyjęcie nieodpowiednich kryteriów decydujących o tym, do których kierowców znajdują zastosowanie przepisy dyrektyw 96/71/WE i 2014/67/UE, na przewoźników nałożone zostały nadmierne obciążenia, które wywrą negatywny wpływ nie tylko na sytuację poszczególnych przedsiębiorców, rynek usług transportowych, ale również na środowisko. Negatywne skutki skarżonych przepisów odczuwają w szczególności przedsiębiorcy z państw położonych poza centrum Unii Europejskiej. Jednocześnie przyjęte rozwiązania nie znajdują obiektywnego uzasadnienia w świetle sytuacji kierowców. Nie odzwierciedlają one również specyficznego charakteru regulowanych usług.

(¹) Dz. U. 2020, L 249, s. 49.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 28 października 2020 r. – SIA Rodl & Partner / Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-562/20)

(2021/C 19/43)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA Rodl & Partner

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2015/849 (¹) w związku z pkt 3 lit. b) załącznika III do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepisy te i) zobowiązują automatycznie zewnętrznego dostawcę usług księgowych do podjęcia wzmocnionych środków należytej staranności wobec klienta na tej podstawie, iż klient jest organizacją pozarządową, a osoba upoważniona i zatrudniona przez klienta jest obywatelem państwa trzeciego o wysokim ryzyku korupcji, w tym przypadku Federacji Rosyjskiej, posiadającym pozwolenie na pobyt na Łotwie oraz ii) zobowiązują automatycznie do przypisania temu klientowi wyższego stopnia ryzyka?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy wskazaną wykładnię art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2015/849 można uznać za proporcjonalną, a tym samym za zgodną z art. 5 ust. 4 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej?
- 3) Czy art. 18 dyrektywy 2015/849 w związku z pkt 3 lit. b) załącznika III do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on automatyczny obowiązek podjęcia wzmocnionych środków należytej staranności wobec klienta we wszystkich przypadkach, gdy partner handlowy klienta, ale nie sam klient, jest w jakiś sposób powiązany z państwem trzecim o wysokim ryzyku korupcji, w tym przypadku z Federacją Rosyjską?
- 4) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż podmiot zobowiązany podejmując w stosunku do klienta środki należytej staranności powinien uzyskać od klienta kopię umowy zawartej pomiędzy klientem a osobą trzecią, a zatem, że zbadanie tej umowy na miejscu jest niewystarczające?

- 5) Czy art. 14 ust. 5 dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że podmiot zobowiązany powinien stosować środki należytej staranności w odniesieniu do obecnych klientów, nawet jeżeli nie zostały wykryte żadne istotne zmiany w sytuacji klienta oraz jeżeli nie upłynął ustalony przez właściwe organy państw członkowskich termin na zastosowanie nowych środków monitorujących oraz, że obowiązek ten ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do tych klientów, którzy zostali uznani za klientów wysokiego ryzyka?
- 6) Czy art. 60 ust. 1 i 2 dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ, publikując informację w przedmiocie ostatecznej decyzji o nałożeniu kary lub środka administracyjnego za naruszenie przepisów prawa krajowego transponujących tę dyrektywę, obowiązany jest zapewnić ścisłą zgodność opublikowanej informacji z informacją zawartą w decyzji?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. 2015, L 141, s. 73).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 21 października 2020 r. – PF, MF/ Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries
Protection Authority**

(Sprawa C-564/20)

(2021/C 19/44)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: PF, MF

Druga strona postępowania: Minister for Agriculture Food and the Marine, Sea Fisheries Protection Authority

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przekazując i certyfikując dane dla Komisji Europejskiej na podstawie art. 33 ust. 2 lit. a) i art. 34 rozporządzenia w sprawie kontroli (¹), jeden organ kontroli powinien ograniczyć się do przekazania danych dotyczących połowów na danym łowisku, wpisanych przez rybaków do dzienników połowowych na podstawie art. 14 i 15 ww. rozporządzenia, w sytuacji, gdy ów organ kontroli ma uzasadnione podstawy przypuszczać, że wpisane do dzienników dane są rażąco niewiarygodne, czy też jest on uprawniony do zastosowania racjonalnych i opartych na podstawie naukowej metod przetwarzania i certyfikacji wpisanych do dziennika danych celem uzyskania bardziej ścisłych danych liczbowych dotyczących połowów w celu przekazania ich Komisji Europejskiej?
- 2) Czy w sytuacji, gdy organ, mając uzasadnione podstawy, jest przekonany o powyższym, może on zgodnie z prawem korzystać z innych przepływów danych, takich jak licencje połowowe, upoważnienia do prowadzenia działalności połowowej, dane systemu monitorowania statków, deklaracje wyładunkowe, dokumenty sprzedaży i dokumenty przewozowe?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343, s. 1).